

Năm giữ một vòng tròn

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Tuổi trẻ của mỗi người có một vòng tròn. Có một người để cùng chạy về phía điểm cuối của vòng tròn đó. Có một người để yêu, để tin. Nhưng đôi khi vòng tròn lớn quá, tay này níu không nổi tay kia, người đến trước người đến sau. Nên lẽ vô thường mà cái đích đến chỉ còn là những sợi chỉ yêu thương cũ kĩ của kỉ niệm loăng ngoăng cuộn chặt vào cuộc đời mình. Rồi thôi.

Tỉnh dậy. Đầu óc choáng váng. Mặt trăng khuyết nằm xiên bên góc ô cửa sổ. Tôi mò đến mở cửa vào quán. Hơi thở của đêm vẫn còn quẩn quít trầm lắng trong những hốc cây tối om. Con Hý thấy tôi đến đang nằm lim dim bật dậy nhảy tót lên, dụi dụi đầu vào lòng tôi. Những mảnh vỡ thủy tinh nằm lung tung dưới sàn gỗ. Tôi đem hộp đồ nghề ra. Lấy keo dán từng mảnh lại với nhau. Được một hồi. Đồng hồ điện vang lên. 5 giờ sáng. Mảnh kính trên tay tôi rơi xuống. Cửa vào tay một đường sâu hoắm. Màu đỏ tươi của máu chảy ra thành một đường dài ngoằng. Rồi rơi trong không trung. Vỡ tan xuống đất.

Hòa cùng nước mắt. Thành những vệt loang. Đau khôn xiết.

Cà phê Dolicus. Bánh kẹp Manila. Và mùi thảo mộc phảng phất hoang hoải. Anh và Thụy ngồi với nhau nói dăm ba câu gì đấy. Sự bối rối. Sự ngại ngùng. Đưa tay lau đi vết cà phê rơi trên thành cốc sứ nâu. Vén tóc yêu kiều. Vẽ trên bàn một hình thù nguệch ngoạc. Đùa nghịch. Cùng nhau đọc một mẫu tin tức thú vị trong ngày. Rồi phá lên cười. Niềm vui. Niềm tin yêu. Đôi mắt Thụy hun hút. Và những điều huyền hoặc khác. Tưởng chừng như là những điều thật vụng. Nhưng gom chung lại, thả vào một chỗ. Thành ra những mối liên kết có thể nói lên tất cả.

“Thì à. Tụi chị đi làm đây nhé.”

Thanh âm lạnh lót của Thụy như viên đá với sức nặng của hai từ “tụi chị” ném từ một khoảng không trung nào đó rơi trúng vào tay tôi. Trứng gà tròn xoe trên tay vỡ tung trong thau. Bột mì bay tung tóe. Mùi bột mì, mùi tanh của trứng, màu trắng trộn với màu cam. Lấm lem hết cả cái tạp dề. Nhem

nhuốc cả gương mặt. Anh vào đứng nơi cửa. Tôi không nhìn lại. Nhưng tôi biết đôi mắt anh giờ đây có lẽ đang ngập tràn yên vui.

“Em lại hậu đậu nữa rồi. Khách sắp đến rồi, mau đi rửa sạch sẽ đi. Anh đi làm với Thụy trước đây. Tối về nói chuyện với em”

Anh nói nhanh rồi bỏ đi. Mỗi lời nói như viên kẹo ngọt Pumani mà tôi thường làm cho khách vào mỗi buổi sáng, đi kèm với cà phê Dolicus. Viên kẹo mà cách đây một năm trước, tôi đã thức sạch hết 2 đêm liền để nghĩ ra công thức chỉ bởi vì anh bảo, “cần có một cái gì đó để làm dịu đi hương vị nồng đậm của cà phê Dolicus”. Một năm sau, anh ra được công thức cho một lời nói mang hương vị kẹo Pumani. Nhưng tôi chỉ im lặng. Còn anh chừng hững. Bỏ đi. Tôi ở lại rửa mãi rửa mãi mùi trứng và mùi bột mì trên gương mặt mình. Nước thấm vào miếng vải trắng băng bó tay. Máu thấm đẫm cả một vùng.

Người ta hỏi tôi “Chuyện gì xảy ra thế?”. Tôi giật mình, Cà phê trong cốc không yên. Rơi xuống đất một vệt đen.

“Lâu rồi chị không ra tập truyện nào cả đấy”

“Tôi biết có rất nhiều tập truyện mới ra, rất hay. Để mua tặng cậu 1 quyển.”

“Nhưng đó không phải là do chị viết.”

“Này nhóc, đứng cạnh tôi có ngửi thấy mùi gì không? Mùi bột mì, mùi trứng, vani, trà xanh, cacao, bột quế. Rồi mùi thịt cá, mùi xì dầu. Đã từ lâu, bạn của tôi không còn là những con chữ vô hình trung mà bay bổng và mọng mị nữa rồi...”

Giọng nói có gì đó nghẹn chặt, tôi quay đi. Người ta vẫn cố với theo: “Chị không phải sinh ra là để gắn bó với những thứ này. Tóc chị rất đẹp, cũng đã lâu rồi tôi không thấy...”. Tôi nghĩ mắt mình sẽ ngấn nước cơ đấy. Nhưng rồi tôi chợt khẽ mỉm cười. Cái gì sinh ra là để gắn bó với mình? Cái gì sinh ra là thuộc về mình? Nhiều lần tôi đem hạt giống đi trồng một cái cây trong lòng. Không phải cây hoa hay cây ăn trái, tuyệt nhiên chỉ đơn thuần là một cây xanh. Tôi tự xem rằng đó là niềm tin. Nhưng hạt giống không nảy mầm. Tôi quay sang đổ lỗi tại lòng mình nhiều sỏi đá quá, cây nào mà mọc nổi. Cũng

có cây mọc nổi. Nhưng gặp chút dao động, ngã, rễ đưa hết cả chân cẳng lên trời. Tôi lại ngược mặt lên bầu trời, rửa thầm vài câu, tự biện hộ cho mình. Tự cho rằng hạt giống không dư dả, nhưng cây rồi sẽ nảy mầm và khỏe mạnh.

Sau đó. Hạt giống hết sạch rồi.

Anh đứng trên tim tôi. Tôi xem anh là cây xanh. Tôi cắt từng mảnh tim của mình đem nuôi cây khôn lớn. Nước mắt mặn như nước muối trôi tuột vào trong, giữ lại phần mặn, phần còn lại đem tưới cho cây. Tôi nhìn thấy cây khôn lớn, những chiếc lá gân xanh xếp vòm cùng nhau nhảy múa. Anh cười. Him híp đôi mắt như chú mèo béo tròn. Anh chạy đuổi đam mê. Tôi đứng đằng sau giữ mọi bề tròn nguyên.

Cây to lớn. Tim chỉ còn nguyên 1 mảnh nhỏ. Sự chật hẹp. Nỗi nặng nề.

Trở về. Anh nhìn thấy tay tôi băng bó, hỏi một câu theo thói quen: “Em lại bị làm sao thế?” cùng với cái cau mày ở giữa trán. Tôi chỉ cười trừ: “Chỉ là em sơ ý cắt trúng thôi”. “Được rồi, em nên cẩn thận một chút đi. Mãi vẫn không bỏ được cái tính ấy”. Chưa xót truyền đến tận khớp ngón tay. Âm thầm run rẩy. “Muộn rồi, anh về nghỉ sớm đi”. “Ừ, vậy anh về trước. Em cũng về nghỉ ngơi sớm đi”.

Tôi gỡ từng ngón tay ra, vết hằn trên da thịt do móng tay để lại rướm chút máu. Rồi tháo ra từng lớp băng trắng tinh. Sự tổn thương ở trái tim, đôi khi lại là một liều thuốc tốt. Để vượt qua được cơn đau thể xác. Tự nhiên tôi thấy mình hình như may mắn phết. Rồi cười.

Rồi giật mình.

Vết thương dần khép miệng lại.

Những lớp vẩy đen đang dần tróc đi. Lên da non. Cảm giác ngứa ngứa. Tự nhiên nhớ hồi xưa, tôi vẫn thường hay gãi lưng cho một người. Nghe thấy tiếng mè nheo của người đó. Trẻ con vô cùng. Yêu thương vô cùng. Hôm nay lại nghe thấy tiếng người đó hỏi. “Em đang ở đâu? Tại sao lại bỏ đi? Em đi mà không một lời, quán của chúng ta phải làm sao đây? Mùi Pumani, Dolicus, Manila, Torus,... không ai làm được giống em. Em có nghĩ rằng,

mình thật ích kỉ và vô trách nhiệm không? “. Chết giọng khàn, trầm là hết hồi xưa. Còn lại thì thay đổi rồi.

Tôi trả lời anh nhẹ bằng: “Anh nhầm số rồi”. Rồi tháo sim ra. Đêm đó nằm cò queo ở ngoài hiên. Gió thổi phất phật chiếc áo phông. Cảm thấy đêm mát rượi và yên lành quá đổi. Vậy mà tự dưng lại thấy ướt nhep ở hai bên má. Rồi tiếng nấc trong cuống họng cứ âm vang mãi giữa trời khuya...

Tôi cố chấp. Ngang bướng. Trong lòng đầy rẫy những chẳng chịt suy nghĩ, và những mớ tổn thương dây dưa rề má bám mãi không dứt ra được. Ngay cả khi yêu anh, tình yêu to lớn choáng hết cả cuộc sống, vẫn cảm thấy cô đơn đến muốn chết đi một lúc. Cái kiểu cô đơn của những người trẻ nhộn nhịp. Nhưng mà nổi cô đơn này thật ngộ, không nuôi mà cứ tự lớn lên. Vậy nên tôi cứ phải tha thiết, anh thương tôi thiệt nhiều, yêu thiệt nhiều, để khóa lấp đi. Để đừng làm tôi thêm thương tổn nữa. Nhưng con người mà. Đâu ai có khả năng lo trọn trăm việc.

Vì vậy. Anh chọn lựa ở bên Thụy. Sự dịu dàng của Thụy. Bình yên và dễ chịu từ mùi thảo mộc trên người Thụy. Và nhiều điều ma mị khác. Tôi tôn trọng. Như cái cách tôi đã im lặng chịu đựng tất cả suốt những năm tháng bên cạnh anh. Và. Như là cái cách...

Tôi đã bỏ đi. Một mình thình lặng.

Tình yêu, dẫu có là thiên trường địa cửu, yêu nhau đậm sâu. Người mà mình yêu, dẫu có là thuộc về mình đi chăng nữa. Chỉ cần buông tay một lần, đã có thể trở thành bầu trời cả đời mình có thể nhìn thấy nhưng không thể chạm tới.

“Có những chuyện, khi con người ta đã trưởng thành, đúng hay sai, yêu hay không còn yêu, đã không còn quan trọng nữa rồi.” Tôi bước chậm rãi cạnh bên anh và nói thật khẽ khi anh nói 2 tiếng, “Xin lỗi”. Anh đã đến tìm tôi sau những ngày tôi dần quen với việc đơn độc cười cười nói nói, rồi tự khóc tự lau. Giờ đây gặp lại, cả 2 chỉ giống như người bạn già, đã từng có những năm tháng tuổi trẻ hết lòng cùng nhau nhìn về 1 hướng.

Nắng trôi dần theo từng vệt mây cuối cùng của ngày rồi mất hút đi. Ngửa cổ lên trời ngược nhìn ánh hoàng hôn lịm tắt. Bỗng nhiên đâu đó là tiếng cười đùa năm xưa, khi chúng tôi đuổi bắt mặt trời trên đoạn đường dài xa tít. Rồi

dừng xe lại ngay phía dưới chân cầu. Chỉ để bắt mắt trời cho vào máy ảnh.

Tuổi trẻ nhiều điều thật đẹp đẽ, đến mức đôi khi chúng ta dành cả đời để dùng dằng day dứt nhớ mãi về nó.

Tình yêu thật nhiều điều ai oán, đến mức đôi khi chúng ta đã chai sạn với cuộc đời rồi, lúc mà gặp lại người duy nhất mình dùng cả trái tim để yêu thương đó, vẫn muốn lay lay bàn tay của người đó mà tha thiết nói, “Mình đừng đi nữa. Về bên nhau đi”.

“Em về với anh đi...”, anh ấy nắm lấy tay tôi khi chuẩn bị trở về lại thành phố. Cái giọng trẻ con, và đầy yêu thương mà đã rất lâu rồi, tôi không còn được nghe thấy.

Tấm bưu thiếp xếp chồng trên đầu tủ cạnh đó vừa rơi xuống. Anh lật giở. Ngày tháng năm đề rất cẩn thận. Nét chữ nghiêng nắn nót của cô.

“Em thương anh, cả đời này vẫn thương anh. Thật lòng thật dạ, cả đời này vẫn ước vọng được lấy anh, rồi sinh cho anh một đứa trẻ thật kháu khỉnh. Nhưng vào năm đó, khi trông thấy đôi mắt trống rỗng và mệt mỏi của anh nhìn em. Em đã biết rằng mình phải rời đi. Bởi vì, cuộc đời em, có một người, mà nụ cười của người đó, chính là điều em muốn theo đuổi nhất.

Bưu thiếp cuối cùng em viết cho anh. Yêu thương cả đời của em.

“I have loved you for a thousand years

I’ll love you for a thousand more”

Tuổi trẻ đi qua. Đôi người xem tháng năm qua đi rồi chỉ giống như đám mây trôi lơ lửng trên đỉnh đầu. Đôi người đem ra dẫn vật dày vò đến nát bươm. Cũng có đôi người, ít lần nhắc đến lại, nhưng tâm một lòng kiên định. Kiên định yêu thương, kiên định chờ đợi.

Jen.